

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Lærken

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Lærken", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 313. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid83268/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Trækfuglene

Lærken

Der er han selv! Velkommen tusind Gange
Min Yndling, Dul som over Vintervange
Tør vække Foraarslyst,
Og, medens Frøsten lukker Søens Bryst,
Vil aabne mit med dine Jubelsange.
Ak er det ei for tidligt dog, Du spaaer
Om den saa inderlig forønskte Vaar?
For tidligt jubilerer?
Hvis Vintren endnu een Gang triumpherer,
Du vistnok for din Spaadom Utak faaer.
Dog Nej! syng ligevel, du vakre Digter!
Du spaaer saa skjønt, om og din Spaadom svigter:
Om af forsagte Sind
Gaaer alle Glæder ud – og Frygten ind,
Du uforfærder dog for Haabet figter.
Ret saa, min Ven! i Vinterstorme just
Man synger bedst om Somrens Zephyrpust:
I Nattens Skygger dunkle,
Om Morgendiamanterne, der funkle
I Skummet af Skinfaxes Aandeprust.
Med Glædessang du hilser Morgenrøden,
Heel ubekymret om den bringer Føden;
Hver Aftensmænd –
Med Sang du synker hen til roligt Blænd,
Ved Midnat kvæder lige ufortrøden.
Du synger naar du kommer, naar du gaaer;
Ret saa! hvorfor i Høst ej, som i Vaar?
Naar Vaudretimen lyder,
I det Farvel, du Sommerlivet byder,
Du lige freidigt Afskedstrillen slaaer.

St. St. Blicher

Sisgenen

Du, som i Vaarens og Haabets Dragt
Har Vintervejen tilbagelagt,
Vær hjertelig hilset, min svenske Fugl!
Hvor i al Verden har du holdet Juul?
Dog ligemeget hvorfra du kommer,
Hvørhen du agter dig nu i Sommer:
Til hine grønlædte Klippebanker
Did følge Dig mine forlystende Tanker,
Der kunde slet aldrig gaae mig iglem:
De stolte Floder! de ydmyge Væld!
Den livlige Dal! det alvorlige Fjeld!
Og Folket, som boer i de yndige Dale!
Saa gjevt udi Daad, og saa vakkert i Tale!
Og Kvinderne, mere end Haaret viser,
De ere Døttre af Oldtidens Diser.
Ak! er end slet Ingen, mig haver kjær;
Dog Een og Anden vel mindes mig der.
O siig dem – og kan du – da syng du det frem
I dette dit skjøne, velsignede Hjem:
„Der boer en Mand paa de jydske Vange,
„Han digter Æventyr, digter Sange;
„Ham kommer ved Blikket mod Sveas Kyst
„En Taare i Øjet, et Suk i hans Bryst.”